

кжщичка. Не иска да си прави трудъ, да я реди и разтрѣбя“. Охлювътъ се нажалилъ. И роднинитѣ му да не се погрижатъ за него на старостъ! Той завѣщалъ кжщичката си на Цигуларя, който пъкъ се обѣщалъ да му помага.

II.

Пролѣтъта настъпила. Ябълката се разцвѣтѣла. Тя се забулила съ красиви блѣдочервени цвѣтове. Започнали да ѝ дохождатъ много гости, и Цигуларьтъ ималъ всѣки день съ кого да приказва. Идвали пѣстри пеперуди, златни брѣмбари и хиляди пчели. Тѣ хвъркали отъ цвѣтъ на цвѣтъ, брѣмчали въ клонетѣ на ябълката и брѣмченето имъ било за него най-добра музика. Сега той прѣстаналъ да работи толкова усилено, а по-често стоялъ на ябълката и слушалъ шума изъ клонетѣ ѝ.

Единъ день се случило нѣщо чудно, което Цигуларьтъ не би забравилъ прѣзъ цѣлия си животъ. Дошла царицата на пчелитѣ. Тя приличала на малко златокосо момиченце. Хиляди пчели я обкръжавали и брѣмчели подирѣ ѝ. А тя пѣла:

— На пчелитѣ съмъ царица, брѣмъ, брѣмъ
Околъ менъ безчетъ другарки сж събрани;
Тѣ градятъ палати златни, брѣмъ, брѣмъ,
И ги пълнятъ съ медъ отъ цвѣтя най-избрани.

Слѣдъ това тя полетѣла високо въ въздуха, и цѣлиятъ роякъ я послѣдвалъ. Дигналъ се цѣлъ облакъ. Цигуларьтъ погледалъ малко слѣдъ тѣхъ и побързалъ да отиде при стария охлювъ, за да го пита, дали е видѣлъ и той пчелитѣ. Не, той не видѣлъ нищо: стоялъ само сгънатъ въ кжщичката си, па отъ старостъ и не дочувалъ. Тогава Цигуларьтъ му разказалъ до колкото могълъ, но прибавилъ, че трѣбвало човѣкъ да види съ очитѣ си и да чуе съ ушитѣ си, за да разбере, колко хубаво хвъркали пчелитѣ, какъ брѣмчели и какъ пѣла царицата имъ. Само съ приказки туй не могло да се изкаже.